

Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 5. maj 2011 — Deutsche Telekom AG mod Forbundsrepublikken Tyskland (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Bundesverwaltungsgericht — Tyskland)

(Sag C-543/09) ⁽¹⁾

(Elektronisk kommunikation — direktiv 2002/22/EF — artikel 25, stk. 2 — direktiv 2002/58/EF — artikel 12 — udbud af offentligt tilgængelige nummeroplysningstjenester og nummerfortegnelser — pligt pålagt en virksomhed, der tildeler telefonnumre, til at levere de oplysninger vedrørende tredjemænds abonnenter, som den er i besiddelse af, til andre virksomheder)

(2011/C 194/05)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Bundesverwaltungsgericht

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Deutsche Telekom AG

Sagsøgt: Forbundsrepublikken Tyskland

Intervenienter til støtte for den anden part i sagen: GoYellow GmbH og Telix AG

Sagens genstand

Anmodning om præjudiciel afgørelse — Bundesverwaltungsgericht — fortolkning af artikel 25, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/22/EF af 7. marts 2002 om forsyningspligt og brugerrettigheder i forbindelse med elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (forsyningspligtdirektivet) (EFT L 108, s. 51) og af artikel 12 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/58/EF af 12. juli 2002 om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred i den elektroniske kommunikationssektor (direktiv om databeskyttelse inden for elektronisk kommunikation) (EFT L 201, s. 37) — levering af abonnentoversigter — en virksomheds pligt til at tildele telefonnumre til abonnenter og pligt til at levere alle relevante oplysninger til andre virksomheder med henblik på ydelsen af universelle nummerfortegnelser eller nummeroplysningstjenester — abonnentdata for andre virksomheder

Konklusion

1) Artikel 25, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/22/EF af 7. marts 2002 om forsyningspligt og brugerrettigheder i forbindelse med elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (forsyningspligtdirektivet) skal fortolkes således, at den ikke er til hinder for en national bestemmelse, der pålægger virksomheder, som tildeler telefonnumre til slutbrugere, en pligt til ikke blot at stille oplysninger om egne abonnenter, men også de oplys-

ninger om tredjemænds abonnenter, som de er i besiddelse af, til rådighed for virksomheder, hvis virksomhed består i at udbyde offentligt tilgængelige nummeroplysningstjenester og nummerfortegnelser.

2) Artikel 12 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/58/EF af 12. juli 2002 om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred i den elektroniske kommunikationssektor (direktivet om databeskyttelse inden for elektronisk kommunikation) skal fortolkes således, at den ikke er til hinder for en national bestemmelse, der pålægger en virksomhed, som offentliggør offentlige nummerfortegnelser, en pligt til at videregive de personoplysninger om andre telefonitjenesteudbydere abonnenter, som den er i besiddelse af, til en anden virksomhed, hvis virksomhed består i at offentliggøre en trykt eller elektronisk nummerfortegnelse, eller at gøre sådanne fortegnelser tilgængelige via oplysningstjenester, uden at en sådan videregivelse er betinget af et fornyet samtykke fra abonnenterne, for så vidt som, for det første, disse abonnenter, inden deres oplysninger første gang blev medtaget i en offentlig nummerfortegnelse, var blevet underrettet om formålet med fortegnelsen og om den omstændighed, at disse oplysninger kunne meddeles til en anden telefonitjenesteudbyder, og, for det andet, videregivelsen af de nævnte oplysninger er underlagt den betingelse, at oplysningerne efter deres fremsendelse ikke kan anvendes til andre formål end dem, der lå til grund for deres indsamling med henblik på den første offentliggørelse.

⁽¹⁾ EUT C 80 af 27.3.2010.

Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 12. maj 2011 — Enel Maritsa Iztok 3 AD mod Direktor »Obzhalvane i upravlenie na izpalnenieto« NAP (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Administrativen sad Sofia-grad — Bulgarien)

(Sag C-107/10) ⁽¹⁾

(Anmodning om præjudiciel afgørelse — moms — direktiv 77/388/EØF og 2006/112/EF — tilbagebetaling — frist — renter — modregning — principper om afgiftsneutralitet og proportionalitet — beskyttelse af den berettigede forventning)

(2011/C 194/06)

Processprog: bulgarsk

Den forelæggende ret

Administrativen sad Sofia-grad

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Enel Maritsa Iztok 3 AD

Sagsøgt: Direktor »Obzhalvane i upravlenie na izpalnenieto« NAP

Sagens genstand

Anmodning om præjudiciel afgørelse — Administrativen sad Sofia-grad — fortolkning af artikel 18, stk. 4, i Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag (EFT L 145, s. 1), og artikel 183, stk. 1, i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem (EUT L 347, s. 1) — tilbagebetaling af overskydende moms inden for en bindende frist, efter hvis udløb der beregnes renter til den afgiftspligtige — ændring af den nationale lovgivning, mens en sådan beregning foretages, hvorefter beregningen i tilfælde af en skattekontrol foretages med virkning fra datoen for vedtagelsen af den afgiftsavgørelse, hvormed skattekontrollen afsluttes — rimelig frist — mulighed for at godtgøre den overskydende moms ved modregning med skattebeløb, der skyldes af den afgiftspligtige — principperne om afgiftens neutralitet og om proportionalitet

Konklusion

- 1) Artikel 183 i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem, som ændret ved Rådets direktiv 2006/138/EF af 19. december 2006, sammenholdt med princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, skal fortolkes således, at den er til hinder for en national lovgivning, der med tilbagevirkende kraft foreskriver en forlængelse af fristen for tilbagebetaling af overskydende merværdiafgift, for så vidt som denne lovgivning fratager den afgiftspligtige den ret til morarenter af det beløb, der skal tilbagebetales til ham, som han havde før lovgivningens ikrafttrædelse.
- 2) Artikel 183 i direktiv 2006/112, som ændret ved direktiv 2006/138, sammenholdt med princippet om afgiftsneutralitet, skal fortolkes således, at den er til hinder for en national lovgivning, hvorefter den almindelige frist for tilbagebetaling af overskydende merværdiafgift, ved udløbet af hvilken der påløber morarenter af det beløb, der skal tilbagebetales, udskydes, såfremt der indledes en skattekontrol, når denne udskydelse har til følge, at sådanne renter kun påløber fra den dato at regne, hvor denne skattekontrol er tilendebragt, skønt den overskydende moms allerede er blevet overført til de tre afgiftsperioder, der følger efter den periode, hvori den overskydende moms er opstået. Det er derimod ikke i strid med denne bestemmelse, at denne frist normalt er fastsat til 45 dage.
- 3) Artikel 183 i direktiv 2006/112, som ændret ved direktiv 2006/138, skal fortolkes således, at den ikke er til hinder for, at tilbagebetaling af overskydende merværdiafgift foretages ved modregning.

(¹) EUT C 134 af 22.5.2010.

Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 12. maj 2011 — Berliner Verkehrsbetriebe (BVG), Anstalt des öffentlichen Rechts mod JPMorgan Chase Bank N.A., Frankfurt Branch (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Kammergericht Berlin (Tyskland))

(Sag C-144/10) (¹)

(Retternes kompetence på det civilretlige område — artikel 22, nr. 2), og artikel 27 i forordning (EF) nr. 44/2001 — enekompetence for retterne i den stat, hvor et selskab har hjemsted, til at træffe afgørelse i tvister vedrørende gyldigheden af beslutninger truffet af organer under selskabet — rækkevidde — sag anlagt af en offentligretlig juridisk person med påstand om, at en kontrakt skal kendes ugyldig på grund af en angivelig ugyldighed af beslutninger truffet af dens organer vedrørende indgåelsen af kontrakten — litispændens — forpligtelse for den ret, for hvilken der senere er anlagt sag, til at udsætte sagen — rækkevidde)

(2011/C 194/07)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Kammergericht Berlin

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Berliner Verkehrsbetriebe (BVG), Anstalt des öffentlichen Rechts

Sagsøgt: JPMorgan Chase Bank N.A., Frankfurt Branch

Sagens genstand

Anmodning om præjudiciel afgørelse — Kammergericht Berlin — fortolkning af artikel 22, stk. 2, og artikel 27, i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EFT 2001 L 12, s. 1) — enekompetence for retterne i den medlemsstat, hvor selskabet har hjemsted i sager vedrørende gyldigheden af selskabets organers beslutninger — anvendelsen af denne regel om enekompetence på en sag, der er anlagt af en offentligretlig juridisk person med påstand om at det fastslås, at en aftale er ugyldig som følge af, at beslutninger, der er truffet af dens egne organer med henblik på indgåelsen af denne aftale, hævdes at være ugyldige

Konklusion

Artikel 22, nr. 2), i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område skal fortolkes således, at den ikke finder anvendelse på en tvist, inden for rammerne af hvilken et selskab gør gældende, at en kontrakt ikke kan gøres gældende over for det, fordi en beslutning, der er truffet af dets organer, og som har resulteret i indgåelsen af kontrakten, angiveligt er ugyldig som følge af en tilsidesættelse af selskabets vedtægter.

(¹) EUT C 148 af 5.6.2010.